

Fortrinsadgang for handicappede ansøgere til taxitilladelser

En borger klagede til ombudsmanden over at en kommune i to sager havde givet taxitilladelser til handicappede ansøgere uden at have vurderet deres kvalifikationer i forhold til de øvrige ansøgere.

17. marts 2008

2008-20-2

Forvaltningsret:
12.2
13.3

Kommunen anerkendte i en udtalelse til ombudsmanden at kommunen i den ene sag ikke havde fortolket reglerne om fortrinsadgang for handicappede ansøgere til taxitilladelser korrekt. Kommunen havde forstået reglerne således at den handicappede ansøger skulle have tilladelsen allerede fordi han søgte om fortrinsadgang, var indstillet af jobcentret og var faglig kvalificeret. Kommunen beklagede den forkerte fortolkning og meddelte at kommunen tog det til efterretning.

Ombudsmanden var enig med kommunen i at kommunens afgørelse var beklagelig. Ombudsmanden udtalte at udgangspunktet i sager hvor der er truffet en afgørelse som ikke har hjemmel i lovgivningen, er at afgørelsen er ugyldig, og at myndigheden har pligt til at ophæve (annullere) afgørelsen. Dette udgangspunkt kan dog fraviges i helt særlige tilfælde. Kommunen havde ikke taget stilling til konsekvenserne af at der var en mangel ved afgørelsen. Ombudsmanden mente ikke det var tilstrækkeligt at kommunen havde taget sagen til efterretning, og henstillede at kommunen genoptog sagen. Ombudsmanden gik også ud fra at kommunen tog stilling til om den anden af de to sager skulle genoptages. Kommunen genoptog sagerne og besluttede ikke at annullere afgørelserne.

(J.nr. 2007-3064-514).

I et brev af 9. september 2007 klagede A til mig over Nyborg Kommunes fortolkning af den dagældende § 12, stk. 2, i taxibekendtgørelsen. Denne bestemmelse indeholdt regler om fortrinsadgang for handicappede ansøgere ved tildeling af taxitilladelse, og kommunen havde brugt den i sag nr. X og nr.

Y. Det fremgik af A's klage at han var utilfreds med at kommunen i begge tilfælde tildelte en taxitilladelse til en handicappet ansøger uden at have vurderet den pågældendes kvalifikationer i forhold til de øvrige ansøgere. A mente at fortrinsretten kun gjaldt hvis den handicappede ansøger var lige så kvalificeret som de øvrige ansøgere. Det fremgik af A's bilag at det var Nyborg Kommunes opfattelse at handicappede ansøgere havde fortrinsret til ledige taxitilladelser uanset om den handicappede ansøger var den bedst kvalificerede ansøger, når den handicappede ansøger opfyldte de faglige kvalifikationer.

Nyborg Kommune anerkendte i en udtalelse af 7. december 2007 til mig at kommunen i sagen om taxitilladelse nr. X ikke havde fortolket den dagældende § 12, stk. 2, i taxibekendtgørelsen korrekt. Kommunen oplyste at den ikke havde foretaget en nærmere sammenligning og vurdering af ansøgernes kvalifikationer. Kommunen havde forstået § 12, stk. 2, således at den handicappede ansøger skulle have tildelt den ledige bevilling allerede fordi han søgte om fortrinsadgang, var indstillet af jobcentret og var fagligt kvalificeret til at opnå bevillingen. Kommunen beklagede den forkerte fortolkning af § 12, stk. 2, og meddelte at kommunen tog det til efterretning. Det fremgår af sagens bilag at kommunens afgørelse om taxitilladelse nr. X blev truffet den 29. maj 2007.

I et brev af 14. januar 2008 kommenterede A Nyborg Kommunes udtalelse. A mente at kommunens fejl havde ført til at taxitilladelse nr. X ikke var blevet givet til den bedst kvalificerede ansøger.

I breve af 8. februar 2008 bad jeg modtagerne af de to taxitilladelser om at måtte modtage eventuelle bemærkninger til sagen inden 4 uger.

Ombudsmandens udtalelse

"Taxibekendtgørelsens § 12 (bekendtgørelse nr. 220 af 31. marts 2000 om taxikørsel m.v.) blev ændret ved bekendtgørelse nr. 470 af 24. maj 2007 om ændring af bekendtgørelse om taxikørsel m.v. Inden ændringen havde bestemmelsen følgende ordlyd:

'§ 12. Tilladelse til taxikørsel udstedes til den efter kommunalbestyrelsens

skøn bedst kvalificerede ansøger. Ved udøvelsen af sit skøn skal kommunalbestyrelsen bl.a. lægge vægt på den erfaring, den enkelte ansøger har erhvervet gennem tidligere virksomhed som chauffør eller vognmand inden for erhvervsmæssig personbefordring.

Stk. 2. Personer, der på grund af handicap har vanskeligt ved at få beskæftigelse på det almindelige arbejdsmarked, har uanset stk. 1 fortrinsadgang til ledige tilladelser, jf. Arbejdsmarkedsstyrelsens bekendtgørelse om kompensation til handicappede i erhverv mv. Dette gælder dog ikke, hvis den handicappede ansøger ikke er i stand til at udføre de arbejdsfunktioner, som normalt påhviler føreren af en taxi. §§ 3-7 finder tilsvarende anvendelse.

...'

Jeg har i en tidligere sag taget stilling til om den dagældende § 12, stk. 2, i taxibekendtgørelsen skulle forstås som en selvstændig regel med et andet indhold end bestemmelsen i § 2, stk. 2, jf. stk. 1, i bekendtgørelse om kompensation til handicappede i erhverv m.v. (nu bekendtgørelse nr. 692 af 21. juni 2007). Den sidstnævnte bestemmelse fastlægger at fortrinsretten for personer der på grund af handicap har vanskeligt ved at få beskæftigelse på det almindelige arbejdsmarked, alene har betydning hvis den pågældende vurderes at være lige så kvalificeret som de øvrige ansøgere. I den dagældende taxibekendtgørelses § 12, stk. 2, blev fortrinsretten også nævnt, men det fremgik ikke af denne bestemmelse at fortrinsretten alene havde betydning hvis den pågældende ansøger vurderedes at være lige så kvalificeret som de øvrige ansøgere. Det fremgik tværtimod af § 12, stk. 2, at fortrinsretten gjaldt uanset bestemmelsen i § 12, stk. 1, som fastslog at tilladelse til taxikørsel udstedes til den efter kommunalbestyrelsens skøn bedst kvalificerede ansøger. Spørgsmålet i den pågældende sag var således om der efter den dagældende taxibekendtgørelses § 12, stk. 2, gjaldt en fortrinsret som betød at en ansøger der på grund af handicap havde vanskeligt ved at få beskæftigelse på det almindelige arbejdsmarked, skulle tildeles en tilladelse til taxikørsel uanset om den pågældende efter kommunalbestyrelsens skøn var den bedst kvalificerede ansøger. Jeg lagde i sagen til grund at dette ikke var tilfældet, og at § 12, stk. 2, ikke skulle betragtes som en selvstændig regel, men alene som en henvisning til kompensationsbekendtgørelsen. Jeg lagde bl.a. vægt på at taxibekendtgørelsen var udstedt alene med hjemmel i taxiloven. Der var ikke i

taxiloven bestemmelser om fortrinsadgang for handicappede til tilladelser til taxikørsel. Der var heller ikke givet transport- og energiministeren en særlig hjemmel til at fastsætte bestemmelser om en sådan fortrinsadgang. Jeg henstillede dog til Transport- og Energiministeriet at ændre taxibekendtgørelsens § 12, stk. 2, ved given lejlighed idet det efter min opfattelse ikke var hensigtsmæssigt at § 12, stk. 2, klart var formuleret anderledes end kompensationsbekendtgørelsen. Bestemmelsen blev som ovenfor nævnt ændret ved bekendtgørelse nr. 470 af 24. maj 2007 om ændring af bekendtgørelse om taxikørsel m.v. med virkning fra 4. juni 2007. Det fremgår nu af taxibekendtgørelsens § 12, stk. 2, at ansøgninger fra personer med handicap behandles på grundlag af bekendtgørelse om kompensation til handicappede i erhverv m.v.

Jeg er enig med Nyborg Kommune i at det er beklageligt at kommunen tildelte taxitilladelse nr. (X) til en handicappet ansøger allerede fordi denne søgte efter reglerne om fortrinsadgang, var indstillet af jobcentret og var fagligt kvalificeret til at opnå tilladelsen.

Jeg har gjort kommunen bekendt med min opfattelse.

Efter § 12, stk. 1, i den dagældende taxibekendtgørelse skulle tilladelse til taxikørsel udstedes til den ansøger som efter kommunalbestyrelsens skøn var bedst kvalificeret. Som oplyst foretog kommunen imidlertid ikke en nærmere sammenligning og vurdering af ansøgerne med henblik på at tildele den bedst kvalificerede ansøger taxitilladelsen.

Taxiloven indeholder ikke regler om hvad en kommune skal gøre når det bliver fastslået at den har truffet en afgørelse om tilladelse til taxikørsel som ikke har hjemmel i lovgivningen. Der er heller ikke regler om dette spørgsmål i taxibekendtgørelsen eller kompensationsbekendtgørelsen. Det generelle spørgsmål om hvad en myndighed skal gøre når det bliver fastslået at den har truffet en afgørelse som ikke har hjemmel i lovgivningen, er dog behandlet i juridiske fagbøger. På grundlag af en række domme anfører de at udgangspunktet i sådanne sager er at afgørelsen er ugyldig, og at myndigheden har pligt til at ophæve (annullere) afgørelsen. Dette udgangspunkt kan dog fraviges i helt særlige tilfælde, bl.a. når en borger har indrettet sig i tillid til afgørelsen. Ved vurderingen af dette spørgsmål skal myndigheden også tage hensyn til karakteren af den retlige mangel ved afgørelsen, herunder om manglen var

åbenbar. Når en myndighed overvejer om den skal ophæve en afgørelse som ikke har hjemmel i lovgivningen, skal den altså vurdere om der foreligger sådanne særlige omstændigheder som taler imod at afgørelsen bliver ophævet. Jeg henviser bl.a. til Jørgen Mathiassen mfl., Forvaltningsret, Almindelige Emner, 4. udgave (2004), s. 386 ff og s. 520, og Steen Rønsholdt, Forvaltningsret, Retssikkerhed, Proces, Sagsbehandling, 2. udgave (2006), s. 536 ff.

Nyborg Kommune har ikke taget stilling til konsekvenserne af at der var en mangel ved afgørelsen om tildeling af taxitilladelse nr. (X). Jeg mener ikke det er tilstrækkeligt at kommunen tager sagen til efterretning, og jeg har af denne grund henstillet til kommunen at genoptage sagen.

Nyborg Kommune har heller ikke i sin udtalelse af 7. december 2007 taget stilling til din klage i forhold til taxitilladelse nr. (Y). Jeg går derfor også ud fra at kommunen tager stilling til om sagen om taxitilladelse nr. (Y) skal genoptages.

Jeg beder dig afvente Nyborg Kommunes svar inden du tager stilling til om der er grundlag for at klage til mig på ny.”

Nyborg Kommune meddelte mig i et brev af 3. april 2008 at kommunen havde genoptaget sagerne vedrørende taxitilladelse nr. X og Y på grund af retlige mangler ved afgørelserne. Kommunen havde besluttet ikke at annullere afgørelserne. Kommunen mente ikke at der var tale om en åbenbar mangel ved afgørelsen. Kommunen henviste til at kommunen havde fundet lovgivningen svær at fortolke da der ikke var overensstemmelse mellem den dagældende taxibekendtgørelse og bekendtgørelsen om kompensation til handicappede i erhverv. Dette understøttedes af at jeg havde henstillet til Transport- og Energiministeriet at ændre taxibekendtgørelsen. Kommunen mente også at en annullation af afgørelserne ville være urimeligt bebyrdende over for modtagerne af tilladelse som begge havde anskaffet sig biler til brug for udnyttelse af tilladelse.